

Μια φωτογραφία του 1927

ια φωτογραφία του 1927, όπως είναι αυτή, έχει πάντα τη δικιά της αξία. Αποτυπώνει την ιστορική μνήμη. Απ' αριστερά: Διαμαντόπουλος Κωνσταντίνος, Κωτσόβολος Γεώργιος, Κωτσόβολος Αναστάσιος, Κωτσόβολου Μαργιώ και ο μικρός Σταύρος Κωτσόβολος.

Μια αναμνηστική φωτογραφία

Ήταν 13 Σεπτεμβρίου 1954. Μια παρέα φίλων από το Βλάση και το Κοντογόνη βγάζουν μια αναμνηστική φωτογραφία. Καθιστοί από δεξιά: Θεοδωρακόπουλος Παναγιώτης και Μιλωνάς Θεόδωρος. Όρθιοι από δεξιά: Θεοδωρακόπουλος Νίκος, Αποστολόπουλος Νίκος, Κωτσόβολος Κωνσταντίνος και Αναστασόπουλος Κωνσταντίνος (από το Κοντογόνη).

Έχει διαχρονική αξία

Μια φωτογραφία από τα περασμένα έχει πάντα τη δική της ιστορική αξία. Στη φωτογραφία απ' αριστερά στην πάνω σειρά: Γεώργιος Λαμπρόπουλος, Παναγιώτα σύζυγος Κωνσταντίνου Μαγκανά, Κωνσταντίνος Μαγκανάς, Ιωάννης Μαγκανάς, Σωτήρης Λίτσας. Στην κάτω σειρά: Φωτεινή Λαμπροπούλου, Δήμητρα Λαμπροπούλου, Παναγιώτα σύζυγος Ιωάννη Μαγκανά.

ΤΟ ΒΛΑΣΗ

Η ιστορία ενός συλλόγου

Το 1975 ιδρύθηκε στην Αθήνα ο σύλλογος «Των εν Αθήναις Βλασσιών» με πρωτοβουλία των δραστήριων Βλασσιών Γεωργίου Λαμπρόπουλου, Παναγιώτη Κακούρη, Μαρινόπουλου Παναγιώτη, Κακούρη Πέτρου και άλλων. Ένας σύλλογος που στην πορεία του πρόσφερε πάρα πολλά στο χωριό Βλάση. Το πρώτο διοικητικό συμβούλιο συγκροτήθηκε σε σώμα ως εξής: Πρόεδρος ο Γεώργιος Λαμπρόπουλος, Αντιπρόεδρος ο Γεώργιος Αποστολόπουλος, Γενικός Γραμματέας ο Αθανάσιος Ρότσος, Ταμίας ο Παναγιώτης Κακούρης, Μέλη ο Αθανάσιος Κοτσόβολος, η Ελένη Μάστορα και ο Πέτρος Κακούρης. Με την καθοδήγηση του Προέδρου και του Διοικητικού Συμβουλίου αλλά και την αμέριστη συμπαράσταση των μελών ο σύλλογος από την πρώτη μέρα κατέγραψε στο ενεργητικό του πλούσιο έργο. Ενδεικτικά αναφέρουμε: Τσιμεντόστρωσε τον κεντρικό δρόμο του χωριού μας από την εκκλησία μέχρι το γεφύρι, τσιμεντόστρωσε την κάτω πλατεία, ενίσχυσε ηθικά και οικονομικά συμπατριώτες μας που είχαν μεγάλη ανάγκη λόγω ασθενείας, προικοδότησε με 2.000δρχ τα κορίτσια που κατόγονταν από μητέρα ή πατέρα από το Βλάση, δημιούργησε χοροεπερίδες προς ενίσχυση των κατοίκων του χωριού μας, πραγματοποιήθηκε το 1975 και ήταν προσκύνημα στην Αγία Παρασκευή ή που μόλις είχε κατασκευαστεί στη βρύση του χωριού μας. Μετά το Γεώργιο Λαμπρόπουλο που έμεινε πρόεδρος στο σύλλογο για δυο διετίες το ηγδάλιο του συλλόγου ανέλαβε ο συμπατριώτης μας, εφοριακός, Γεώργιος Αποστολόπουλος για έξι χρόνια συνεχίζοντας το δημιουργικό έργο του συλλόγου. Ένα έργο γεμάτο αγάπη, γεμάτο έργα και εκδηλώσεις, ένα έργο που έκανε γνωστό το χωριό μας σε μεγάλο κύκλο ανθρώπων. Μετά το Γεώργιο Αποστολόπουλο τη διοίκηση του συλλόγου ανέλαβαν διαδοχικά οι άξιοι συμπατριώτες μας Αθανάσιος Ρότσος, Παναγιώτης Μαρινόπουλος, Νικόλαος Αποστολόπουλος, και Σούλα Μάστορα που πρόσφεραν και αυτοί τα μέγιστα για το καλό του συλλόγου και του χωριού μας. Κάπου εκεί, έκλεισε και η πορεία του συλλόγου αφού έπεσε σε αδράνεια και αναστάληκαν οι δραστηριότητές του.

Κονταξής Δημήτρης

Ο Βλαχοπουλαίος οπλουργός που έγραψε ιστορία

Μεγάλη είναι η προσφορά στην πατρίδα του Δημήτρη Κονταξή που γεννήθηκε στο Βλαχόπουλο την εποχή της Τουρκοκρατίας στη χώρα μας. Μαζί με τον Πέτρο Βλαχοπουλιάτη, το Θεοχάρη Φράγκο και άλλους συγχωριανούς του με την έναρξη της επανάστασης του 1821 έτρεξε να προσφέρει τις υπηρεσίες του στην πολιορκία των κάστρων Μεθώνης και Νεοκάστρου κάτω από τις διαταγές του Νίκου Γεωργακόπουλου. Σύμφωνα με το Αρχείο Χειρογράφων Εθνικής Βιβλιοθήκης στο Μεγάλο Αγώνα υπήρξε οπλουργός. Όταν δεν πολεμούσε επισκεύαζε τα όπλα των επαναστατών. Μάλιστα σχετικό έγγραφο που έφερε στο φως ο Μίμης Φερέτος (Μεσοσηνιακά 1968, том.Α. σελ.461) αναφέρει για το Δημήτρη Κονταξή ότι ως «οπλοποιός επιδιόρθωνε τα όπλα των στρατιωτών εν μια δε επιδρομή των Αράβων έχασε όλα του τα εργαλεία, ως και το ζών δια του οποίου εκινείτο και μετέφερε τα εργαλεία του, χωρίς να αμείβεται δια την εργασίαν του». Σύμφωνα ακόμα με ένορκη βεβαίωση των αξιωματικών του αγώνα Γ. Γεωργακόπουλο και Αθ. Δημόπουλο που έφεραν το βαθμό του υπολοχαγού της φάλαγγας, με ημερομηνία 28 Φεβρουαρίου 1845, την οποία βεβαίωση επικυρώνει ο δήμαρχος Μεθώνης Θεόδωρος Καννάς, το έτος 1845, μαθαίνουμε για τις θυσίες και γενικά την προσφορά του Δημήτρη Κονταξή. Μετά την απελευθέρωση επέστρεψε στο χωριό του και πέρασε τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του ξεχασμένος χωρίς καμία ηθική ή υλική βοήθεια. Είναι φαίνεται η μοίρα των μεγάλων ανδρών όλων των εποχών. Πέθανε το έτος 1847. Αξίζει να σημειώσουμε ότι το έτος του θανάτου του ο δημαρχικός πάρεδρος Βουφράσου Π. Καρβέλης, άνθρωπος αγράμματος υπογράφοντας, όπως λέει ο Μίμης Φερέτος στα Μεσοσηνιακά, με σφραγίδα στην οποία είχε χαραχίσει το ονοματεπώνυμο του μας βεβαιώνει ότι ο Δημήτρης Κονταξής είχε τους γιους Παναγιώτη και Γιώργο 40 και 25 χρονών αντίστοιχα καθώς και τις κόρες Βασιλώ, 32 χρονών παντρεμένη στη Γκρούστε-ση, Χριστίνα χήρα Παύλου Μιστριώτου και Μαρία κάτοικο Πανίτσας.

Το φιλί του Ιμπραήμ

Κατέβηκε τέλος κι ο Ιμπραήμ στο ταμπουρί του Παπαφλέσσα. Αφού έκανε ντουάδες στον Αλλάχ για τη νίκη, πρόσταξε το στρατό του να ρίξει τρεις νικητήριες μπαταρίες. Μετά παράγγειλε να του φέρουν το κουφάρι του Παπαφλέσσα. Βρήκαν το ακέφαλο κορμί του. Δίπλα του κείτονταν νεκρός ο νεαρός Γάλλος κι ολόγυρα πλήθος τα κουφάρια των εχθρών. Λίγο πιο πέρα πέτυχαν και το κεφάλι τούτον ήρωα. Το έφεραν στον Ιμπραήμ τους είπε να χώσουν στη γη ένα ψηλό παλούκι και να στήσουν όρθιο τον σκοτωμένο δένοντάς τον πάνω σ' αυτό. Ύστερα στερέωσαν στο κορμί και το κεφάλι, αφού πριν πλύνανε τα αίματα από τα γένια του. Τότε «ο νεκρός εμφανέτο ως να ήτο ζωντανός». Ο Ιμπραήμ, αφού «ακίνητος κι άφωνος τον παρετήρησαν ολίγον», θαυμάζοντας το επιβλητικό του παράστημα, γυρνά και λέει αυθόρμητα στους αξιωματικούς του: «Πραγματικά, στάθηκε ένας ικανός και γενναίος άνθρωπος. Και καλύτερο θα ήταν, κι ας παθαίναμε άλλη τόση ζημιά, να τον πιάναμε ζωντανό, γιατί πολύ θα μας χρησίμευε». Και συνέχισε «Εάν η Ελλάδα είχε κι άλλους σαν τον Παπαφλέσαν δεν θα μπορούσα ν' αναλάβω αυτήν την εκστρατεία». Έπειτα, σύμφωνα με λαϊκές αφηγήσεις, έμεινε πολλή ώρα να κοιτά τον νεκρό Παπαφλέσσα που και κάποια στιγμή, σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών του και τον φίλησε στο μέτωπο, αναγνωρίζοντας έτσι εμπράκτως την γενναιότητα του Παπαφλέσσα και θέλοντας έτσι να τιμήσει τον άξιο αντίπαλό του.

Η παράκαμψη του Σκάρμιγκα

Ο δρόμος Βλαχόπουλο-Χώρα που πρόσφατα έγινε σύγχρονος αυτοκινητόδρομος με μια σειρά έργων έχει ένα τμήμα που έμεινε χωρίς παρέμβαση. Πρόκειται για το τμήμα Τουλούπα Χάνι-στροφή Μεταξάδας. Είναι το τμήμα που διασχίζει και το χωριό Σκάρμιγκα. Η μελέτη του τμήματος αυτού προϋπολογισμού 323.000 ευρώ προχωρά. Το έργο πρόκειται να χρηματοδοτηθεί από το ΠΕΠ Πελοποννήσου του Δ' ΚΠΣ Όσο αφορά τη μελέτη αυτή προβλέπει τη βελτίωση του τμήματος Τουλούπα Χάνι - αποθήκες ΑΣΟ, την παράκαμψη της Μεταμόρφωσης με την κατασκευή γέφυρας 100 μέτρων στο ρέμα της Καμπύροβας, και την ολοκλήρωση στο κομμάτι από διασταύρωση Μεταξάδας έως Χώρα. Η μελέτη βρίσκεται σε φάση ολοκλήρωσης, καθώς έχει κατατεθεί η μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων για έγκριση στην Περιφέρεια. Μόλις δοθεί, θα υποβληθεί για έγκριση και η οριστική μελέτη. Με τα τμήματα αυτά μήκους 3,6 χιλιομέτρων ολοκληρώνεται η βελτίωση του οδικού άξονα Καζάρμα-Χώρα, συνολικού μήκους 18 χιλιομέτρων.

